

i Locarno er begrænsede, hævdes det Gang paa Gang, Rusland er fuldkommen udenfor, Sikkerhed er slet ikke etableret andre Vegne i Europa, og endelig er der Hensynet til de oversøiske Kolonier og til de oversøiske Lande i det hele taget. Det er overhovedet en Nødvendighed, at selv indenfor de mere begrænsede Omraader maa Locarno-Traktaterne i Praksis vise deres Holdbarhed og Virkninger paa en ganske anden Maade end nu; nu har man blot foreløbig Traktaterne at holde sig til, nu har man Statsmændenes Forhaabninger. Men man kan ikke bygge noget saa fundamentalt som Grundlaget for Staternes Uafhængighed og Frihed paa usikre Forhaabninger, der maa først tilvejebringes ganske, ganske andre Forhold Staterne imellem, end vi nu er naaet til.

Her vil jeg sige, at jeg hilser den højtærede Udenrigsministers Udtalelser om Voldgiftstankens og Voldgiftssystemets Udvikling med Anerkendelse, og at jeg ogsaa anerkender det Arbejde, den højtærede Minister har gjort i saa Henseende; jeg tror ogsaa at vide, at den højtærede Udenrigsminister ved, at det gør jeg, og det har jeg ved mangfoldige Lejligheder vist. Men selv om der nu er sluttet 72 Voldgiftstraktater efter Krigen, og dette er et langt, langt større Antal end i Aarene før, saa er dermed jo kun en Begyndelse gjort, ikke mere end en Begyndelse, og der skal en lang Udvikling til, før man virkelig naar blot tilnærmelsesvis saa vidt som til en Tilstand som den, paa hvilken nu disse Forslag herhjemme bygges op.

Den højtærede Udenrigsminister talte om, at han kunde ikke anerkende, at disse Forslag eller det at arbejde for noget, som disse Forslag indeholdt, var deklasserende og var at tilføje Landet et Prestigetab, Udtalelser, der formentlig i første Linie maa være rettet imod det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der netop gentagne Gange har brugt det Udtryk, at der var tilføjet Landets Anseelse i Udlandet betydelig Skade ved Fremsættelsen af disse Forslag. Den højtærede Udenrigsminister glemmer, at den Nedrustning, for hvilken der arbejdes her, er af en ganske anden Art end den Nedrustning, der arbejdes for indenfor Nationernes Forbund paa Grundlag af Pagtens Artikel 8, og som netop hviler paa de Synspunkter, som Hr. Vandervelde og Hr. Politis har givet Udtryk for i den allernyeste Tid igen. Jeg maa for mit Vedkommende give Venstres tidligere Statsminister absolut Tilslutning til, at det at fremsætte Forslag som disse, det ikke at ville stille sig paa den samme mellemfolkelige Basis som andre

med Danmark ligestillede Nationer, det er at deklassere Landet, og det er at tilføje dets Prestige Skade og Tab i Udlandet. Derom foreligger der tilstrækkelige Vidnesbyrd.

Men naar man nu taler saa meget om Aanden fra Locarno og vil have, at den skal give sig umiddelbare Udslag, vil jeg sige, at det rette er at se paa disse Fremskridt, som er naaet, roligt og nøgternt, lade dem indgaa som Led i sine udenrigspolitiske Overvejelser, men ikke forcere en Udvikling paa et saa vigtigt Omraade som dette. Thi deri har det ærede Medlem Hr. Brorson fuldkommen Ret: at en Forsvarsordning er noget, man ikke saadan kan skifte med fra den ene Dag til den anden, det er noget, der maa afpasses til den udenrigspolitiske Situation, et Instrument, der maa afstemmes efter den udenrigspolitiske Løsling. Og naar det ærede Medlem Hr. P. Munch mener, at selv om Voldgiftstraktaterne i Locarno ikke gaar saa vidt som Voldgiftsbestemmelserne i Genève-Protokollen, er der dog — det var vist det Udtryk, det ærede Medlem brugte — spærret for Krigen, for saa vidt angaar Forholdet mellem Frankrig og Tyskland, maa jeg sige, ja, hvis man mener, at Traktater i sig selv giver evig Tryghed og Sikkerhed herfor, saa har naturligvis det ærede Medlem Ret. Jeg undervurderer ikke Betydningen af det, der er sket i Locarno, jeg undervurderer ikke den Indledning til en betydningsfuld Udvikling i Europa, som disse Overenskomster kan blive: en Stabilisering af de vesteuropæiske Forhold; men jeg er heller ikke blind for det Grundlag for en fuldstændig ny politisk Orientering, Østen mod Vesten, som de kan komme til at danne, og jeg vogter mig — for at bruge den czeko-slovakiske Udenrigsminister Benes' Ord — for at overvurdere Troen paa det skrevne Ords mirakuløse Kraft.

**Udenrigsministeren (Moltke):** Jeg skal fatte mig i Korthed, da, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen meget rigtigt sagde, der vil blive rig Lejlighed til at drøfte alle disse Spørgsmaal, der hænger sammen med dette Lovforslag, i Udvalget. Men jeg vil gerne straks gribe Lejligheden til at sige det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, at det, hans Tale i meget udstrakt Grad beskæftigede sig med, det af det ærede Medlem Hr. P. Munch i Paris holdte Foredrag og de Udtalelser, som i den Anledning var fremsat af Hr. Politis, var mig meget vel bekendt, og at jeg mener, at hvis det ærede Medlem Hr. Holger Andersen vil læse